

08.02.

MAGTÁRlap

művészetek völgye 2007

Brazíl projekt

Képzeld el Brazíliát, Rio de Janiero-t, ahol meleg van, de rengeteget esik az eső, az emberek vidámak és szépek, egyfolytában csak szambát táncolnak, énekelnek és fantasztikusan zenélnék.

Innen jöttek Tony Lakatos zenésztársai, hogy az egyik leghíresebb brazil zenész, Antonio Carlos Jobim tiszteletére egy vérpezsdítő koncertet adjanak a fagyos kapolcsi éjszakában. Miután Juliana Da Silva, a gyönyörű énekesnő, akár egy varázsszót, súgja fülünkbe az első szám címét, elkezdődik az utazás. Forró esőben táncol a lelkünk a bossa nova ritmusára. Hangján repülünk, ami annyira sima, tökéletes, mintha egy CD-t hallgatnánk.

Az előzenekarként fellépő Eichinger Quartet után olyan, mint mikor egy képre kontrasztot adunk, mélyülnek, élesednek a hangok, és a színek, erősebbek a karakterek. Tony Lakatost, világhírű szaxofonosunkat azt hiszem, nem kell bemutatni. Viszont nagy örömmel a brazil zenészek között a gitáros és a dobos helyén is nőt köszönhetünk. Nőket, de még milyeneket! Dobost ilyen

szenvédélyes hévvel dobolni még nem hallottam, sok ütős elbújhatna Angela Frontera mögött. Zélia Fonseca pedig egy saját szerzeményét is eljátssza, egy szívszorító balladát a szerelemről.

Juliana angolul viccelődik: *„Úgy tűnhet, mi brazilok csak a szerelemről, az esőről és a szambáról tudunk énekelni. Na meg a szép nőkről, de azért ne feledkezzünk meg róla, hogy Brazíliában vannak szép férfiak is!”* Ekkor mindenki Paulo Cardoso-ra néz a nagybőgő mögött és önfelédten nevetnek ők is, mi is.

„Természetesen ez nem igaz - folytatja az énekesnő -, Brazíliában rengeteg különböző szín létezik.” És a színpad valóban meleg színekkel telik meg, puha, lágy hangokkal, érzésekkel. Egy-egy ésbontó szólózás után viszont elérkezzünk az utolsó számhoz. Egy utolsó ráadás után pedig végleg eltűnnek, hiába, túl hideg van ilyen forró ritmusokhoz.

Nagy Klaudia

Egyenhamu

Tik-tak-tik-tak, ketyeg az időnk. Egyre fogynak perceink, másodperceink, és mi mind felesleges dolgokra pazaroljuk őket. Szórakozásra, munkára, barátokra fecsérelnük a drága időnket!

Ha mindennap akár csak egy órácskát spórolnánk minden tevékenységünk-ből, ez az életünk-re vetítve

végül több millió megtakarított percet jelentene.

Legalábbis ezt állítják a szürke ruhások, az időügynökök, akik mindig eljönnek, fekete fürdősapkájukban és ballonkabátjukban. Senki nem menekülhet, hiszen ők irányítanak minket.

De hogyan is lehetne spórolni az idővel? Nem veszítjük-e éppen az időspórolással el életünk egy részét? Ezeket a kérdéseket boncolgatja a Cylinder Alapfokú Művészeti Iskola előadása, az Egyenhamu. Az összevágott, aktualításra törekvő életképek Michael Ende világhírű, Momo című regényét veszik alapul. A felpörgött világban megjelenő magányt, félelmet és az emberek beszürkülését, egységesítését, „egyenhamuvá” válását mutatják be.

Ezek a fiatalok hihetetlen érzékkel játszanak. Nem csoda, hisz a saját közegük-

ről, életükről szól, annál is inkább, hogy a szövegírásban ők maguk is részt vesznek. Egy percig sem „ál” vagy erőltetett a darab. A történetben egyedül Momo, a kedves hangú, szőke lány az, aki ön-maga tud maradni a média, a pénz, a

bigmac, a megasztár, az értéktelenség világában. Így marad ő egyre inkább egyedül a világban, elveszítve barátait, játszótársait.

Hiszen a szülők annyit dolgoznak, hogy nincs idejük gyerekeikre, akik ezért a téren kallódnak. Az időhiány miatt marad a gyorsétterem, nincs megállás, a főnök ideges, a problémákra is már csak a kibeszélő showban marad idő. Mindenből egyre több kell, ruha, étel, lakás, kocsi. De végül senki nem boldog vele, mindenki egyedül marad és fél. A színészi játék, Almássy Bettina rendezése, a látvány és a hangok összessége egészen újszerűen, megrendítően hat. Az utolsó kép: az ügynökök Momo-t is bekerítik, szinte megfojtják. A vég elkerülhetetlen, úgy tűnik, valóban nincs megoldás. A közönségre azért szerencsére hatott a darab, renge-

tegen gratulálnak, üldögélnek még egy kicsit a kapolcsi Faluházban, emésztik a látottakat. Talán épp lassítanak egy kicsit.

Nagy Klaudia

Hétrét koncert

Ma megint Kaposra kellett mennem hét órára, ahol egy koncertet adtak. Méghozzá a Hétrét zenekar fergeteges koncertjén voltam.

A koncert elég hosszú volt, körülbelül másfél órás, de megérte végig ott maradni, mert nagyon változatos, és a hangzása is teljesen egyedi és furcsa volt számomra.

Stílusukban keveredett a jazz, a pop, és a magyar zenei vonások, amelyek leginkább a Nox nevű magyar együttesre emlékeztettek.

Az embereket olyan szinten érdekelte ez a zene, hogy a telt ház sem pontos kifejezés ahhoz, ami ott volt, hiszen még a Csígházban levő tűzoltóautón is ültek emberek. Sőt, volt, aki be sem fért, hanem kívülről hallgatta a zenét, a hídon ülve. De tényleg mindenütt csak emberek voltak! Bár tényleg megértem, hogy ilyen sokan eljöttek, mert a koncert nagyon érdekes és különleges volt. Ilyen stílusban nem hallottam még senkit játszani.

A zenekarnak nagyon sok tagja van: legalább három gitáros, egy dobos, egy énekesnő, egy vokalista, aztán volt még

hegedűs, meg még két olyan hangszeren játszó ember, akiknek a hangszerét nem tudtam beazonosítani. Alig férték el az egyébként nem kicsi színpadon...

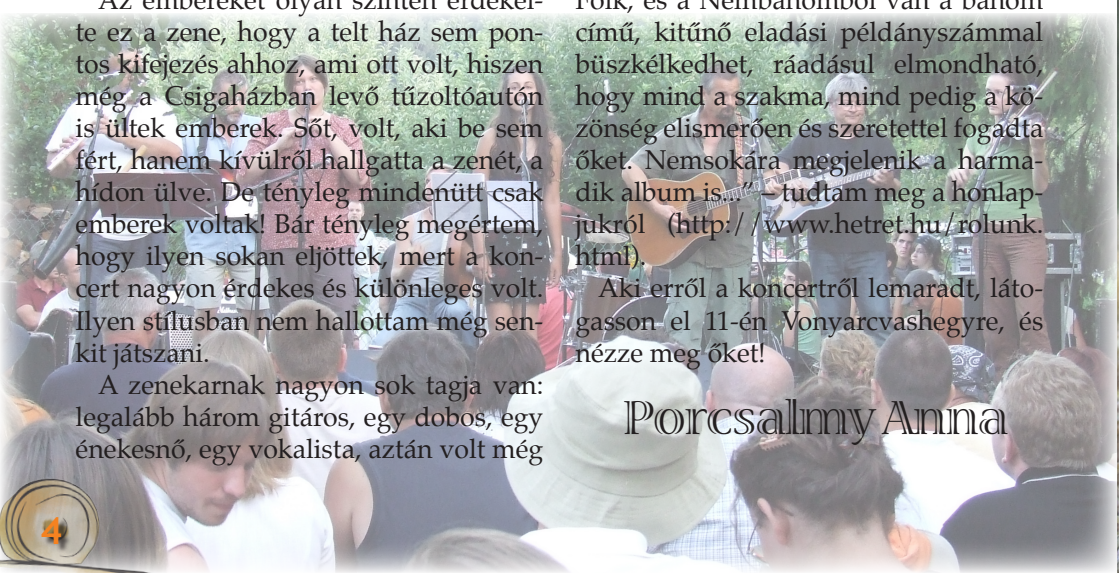
Egyébként a zenekar 1998-ban alakult Délnyugat-Magyarország vidékén. A

kezdeti felállásban még mindannyian erről a tájról származtak, csak más falvakból. Eredetileg tradicionális ír zenét játszottak, de a későbbiekben erdélyi, balkáni, moldáviai, sőt finn dallamokat is csempészték zenéjükbe. „Eddi-

gi két megjelent albumuk, a Hetric Free Folk, és a Nembánomból van a bánom című, kitűnő eladási példányszámmal büszkélkedhet, ráadásul elmondható, hogy mind a szakma, mind pedig a közönség elismerően és szeretettel fogadta őket. Nemsokára megjelenik a harmadik album is.” – tudtam meg a honlapjukról (<http://www.hetret.hu/rolunk.html>).

Aki erről a koncertről lemaradt, látogasson el 11-én Vonyarcvashegyre, és nézze meg őket!

Porcsalmy Anna

Három ember, három vélemény

A mai napon azt a feladatot kaptam, hogy beszélgessek el pár emberrel Kapolcson, hogy ők mit gondolnak az idei Művészetek Völgyéről, és hogy tetszik nekik.

Nem mondom, hogy több hátrányt gyűjtöttem össze, mint pozitívumot, de már majdnem! Úgy gondolom, hogy a szervezőknek nem ártana változtatniuk, ha ezentúl is szeretnének majd Művészetek Völgyét tartani.

Tulajdonképpen három emberrel beszélgettem. Az egyik egy családanya volt, aki felvett a családjával, amikor stopoltam, a másik egy fiatal srác, aki a barátnőjével jött le a fesztiválra, a harmadik pedig egy kislány, aki éppen fagyit evett, amikor megzavartam.

A családanya szerint a Művészetek Völgyében az a rossz, hogy sokat kell menni a falvak között, és ezért jobb szerinte a Sziget, bár az meg nagyon drága. Viszont szerinte a programok itt sokkal színvonalasabbak és több az előadás

és a kiállítás, míg a Szigeten leginkább koncertek vannak, vagy csak egyszerűen azok tették híressé.

A fiúnak tetszik a Völgy, bár azt mondta, hogy tavaly sokkal jobb volt, és most már kicsit unalmas, de még éppen élvezhető. Végül is a programok típusai és a helyszínek sem változtak túl sokat az idők során. Leginkább őt az zavarta (sőt, elég csúnyán reagált, amikor felhoztam ezt a kényes témát), hogy nem nagyon akarják felvenni az autósok a stoposokat. Elárulta, hogy volt olyan éjszaka, hogy el kellett sétálnia a barátnőjével Kapolcsról Taliándörögdre, mert senki nem akarta őket felvenni, és azért tudjuk, hogy itt milyen hidegek az éjszakák és az út sem túl rövid... Ráadásul ott még közvilágítás sincs!

A harmadik ember, egy kislány szerint pedig unalmas a Völgy, mert úgy találta, hogy számára csak reggel, vagy maximum kettőig vannak programok, és utána nem tud mit kezdeni magával, a szülei meg elrángatják az unalmasabbnál unalmasabb előadásokra.

Hogyha ezekbe belegondolnának a szervezők is, akkor talán ki lehet küszöbölni pár hibát, csak kérdés, hogy van-e értelme, mert ugye nem lehet tudni, mit hoz a jövő... Lesz még jövőre is Művészetek Völgye? Reméljük.

Porcsalmy Anna

Humor a templomban

A Humortörténet című előadás első részében az ókori humorról, a változásairól, és magáról a vicc formáiról láthattak képekkel és videókkal illusztrált előadást.

A kapolcsi katolikus templom teljesen tömve volt, még egy gombostűt sem lehetett volna leejteni, hiszen a szent épület padlóján is ültek. Valószínűleg azért voltak ilyen sokan, mert az előadás címe alapján mindenki poénos, vicces előadást várt. De nemhogy viccek nem hangzottak el, még csak nem is a mai modern viccekről volt szó, hanem a humor kialakulásáról az ókori Rómában és Görögországban. Főleg a komédiákban fordultak elő humoros fordulatok, vagy az, hogy más emberekből gúnyt űztek. Molière drámáit még a mai napig humorosnak találjuk. A vágánsoknak igen nagy szerepük volt a humor fejlődésében. Ők voltak azok a szabadszellemű

fiatalok, akik nem törődtek semmivel, a részegség és a jókedv volt az istenük, szabad idejüket pedig főleg dalok és versek költésével töltötték.

A humornak több fajtája van. Az ókor-

ban is kialakult a furcsa dolgok viccesnek találása, az antik abszurd. Eerre példa egy filmrészletben elhangzott klasszikus vicc: „Én én vagyok!... Én is!...” Lehet viccet csinálni egy helyzetből, leginkább, ha az kínos, de leginkább mások kicsúfolásából, és az emberi hibák felszínre hozásából. Például Nero kastélyának falait terhes nők képei díszítették, mert azt furcsának, ezért viccesnek gondolta.

Régen a parazitaság egy foglalkozás volt. Nem kellett sokat tanulni hozzá, inkább jó memóriára és előadóképességre volt szükség hozzá. A parazita mestersége abból állt, hogy ismerősei körében, vagy bárhol, ahol vicces történetet hallott, azt megjegyezte, majd később egy kocsmában, vagy publikus helyen előadta, amin természetesen a közönsége jót nevetett. Ezzel sikeressé vált, és sok haszna volt belőle. Sokszor még egy italtra is meghívták, mert szellemesnek tartották.

Az előadás főleg tudományos jellegű volt, de a vetített filmrészletek kicsit pihentették az agyunkat. De szerintem erőltetettek voltak a helyzetek túlereagálásából csinált viccek.

Ördög Zsófi

Kapolcs nyüzsgő utcáin

Mindig Kapolcs utcáin a legnagyobb a nyüzsgés, nemhiába, a hét falu közül ez nevezhető leginkább központnak, mind elhelyezkedését, mind a programokat tekintve.

Kapolcs utcáin mindig vannak emberek, amíg le nem megy a nap, de utána jönnek csak elő még többen. Rengeteg finom étel várja a völgyvándorokat, legtöbb helyen borsos áron, de ha már itt vannak, kifizetik, és nem is csalódnak.

A főút, amit gyalog tíz perc alatt végig lehet járni, dugig van árusok standjaival. A falu szívében található egy kis udvar, ami mindig tele van boldog emberekkel. Cili néni kocsmája, ahol mindenki menedéket talál. Az italok mellett fantasztikus ételeket lehet itt kapni, és Kapolcs egyik híressége a velős kenyér, aminek receptjéről többféle pletyka kering, de biztos adatokat senki sem tud.

A színházba vágyók a Szárító épületében találhatnak remek előadásokat, vannak, akik csak ezért jönnek. A falu egyik végében található a Jazz színpad,

ahol szintén minden nap szól a zene, de akik más műfajra vágnak, sajnos más falut kell választaniuk.

Az utakon együtt vannak békességben autók és járókelők, hiszen akkora dugó van, hogy minden sofőr lassan tud csak menni. A stoposoknak más a véleményük az autósokról, mert kezd elapadni a szegény gyalogosokat megsajnáló autósok száma.

Az időjárás mindenkit megvisel a Művészetek Völgyében. Nappal általában nagyon meleg van, de éjszaka csontig hatoló a hideg. Nem beszélve az egész napos esőzésekről, ami miatt a szabadtéri programok felét törölni kell.

Kapolcson mindenhol programokat rendeznek, még egy kis pince tetején is, és nem csak egyoldalúakat szerveznek, hanem a vendégek maguk a program, ők a főszereplők.

Egy jó film után, vagy teli gyomorral Kapolcs számtalan füves pusztát nyújt egy jó fetregésre, kipihenni a nap addigi fáradalmait, és újult erővel nekivágni a következőknek.

Ördög Zsófi

Hangulatjelentés félidőben

Ezt a verőfényes csütörtöki napot Kapolcs falvában töltöttem, és a délután folyamán nézelődtem, érdeklődtem, hogy hogyan érzik magukat vagy épenséggel mi célból érkeztek Kapolcsra. A legtöbb válasz az volt, hogy körülnéznek, esetleg vesznek pár apróságot otthonra, szóval semmi különleges. De a legegységibb válasz az egyik punkfiúé volt, aki azt válaszolta, hogy beérni jöttek le... A válaszádkor épp ezt a célt teljesítette.

Kapolcs a központi falu a Völgyben, és egyben a leghíresebb is. Rengeteg turista érkezik ide, még a határon túlról is. Kapolcs különlegességének tartom a sakktáblát a kastéllyal szemben, ahol vagy a punkok alszanak, vagy az emberi faj értelmesebbik rétege próbál játszani. A legnevezetesebb része a falunak a Leader-völgy, ahol napi szinten számtalan program van, többnyire kulturális, folklórral kapcsolatos fellépések a jellemzőek. Valamint esténként itt, a Csigaházban láthatják az érdeklődők a Völgyhíradót.

A Kávéház is elég szimpatikus hely, főleg a cappuccino, ami kifejezetten jól tud esni, mondjuk egy irodalmi beszélgetés kellős közepén. Még akkor is, ha negyven fok van. A Kávéház területén, illetve valahol ott a Kávéház után, ha sétálunk még néhány métert, szembetaláljuk magunkat a Pajtamozgóval, ahol minden este filmet vetítenek. Minden alkalommal más stílusú filmeket adnak, a dráma, a vígjáték, a régi és új is előfordul. Meg persze olyan is van, amikor nem azt játszóák, amit előre jeleztek a programban, technikai hibákból kifolyólag.

Van rengeteg hely, ahol ehetünk, még akár békacombot is – bár ezt csak mesélték, és remélem, hogy csak mese... De vacsorázhatunk étteremben is, vagy Cili néni kocsmájában rendelhetünk egy velős kenyeret, amiről fogalmam sincs, hogy miből áll, de benne van a velő szó, úgyhogy nagyjából annyit ennék belőle, mint a békacombból.

Egy szó, mint száz, Kapolcs a legjobb falu, amit ember erre a fesztiválra kívánhat.

Pintér Edina

MESE VIGÁNTPETENDRŐL

Nagyszerű programokkal várta már eddig is látogatóit az AfrikaVölgy. Ez most sem volt másképpen, *Hargitai Ildikó* (meseíró, mesélő) mesélt a nagyközönségnek.

A mesemondó öt (már nagy) gyermeke miatt kezdett el a mesékkal foglalkozni. Először elveszőben lévő fiataloknak segített ezzel, mostanában pedig nőknek mesél. Véleménye szerint minden mese gyógyító, és eligazítja az embereket. Afrikai mesékkal csak másfél hónapja foglalkozik, amióta az Afrikavölgy szervezőivel

felvette a kapcsolatot. Monostorapátiban, Pulán, Kapolcson és most Vigántpetenden is fellépett, az előadásokat mindenütt megdöbbentő figyelemmel hallgatták a nézők. A programra nem kifejezetten gyerekeket vár, hanem felnőtteket is, mert a mesék mindenkinek szólnak. A közönség kérésére három mese hangzott el, amelyeknek a mondanivalója hasonló volt.

Nekem az első történet tetszett a legjobban, aminek a rövid tartalma a következő: egy férfi, aki egy kis faluban született és a pusztákon, erdőkben, völgyekben, sivatagokon élt. Akárhogy is szeretett volna egy fiút három felesége közül egyik sem tudott szülni, ezért elvett egy fiatal lányt is, akitől fia született. A fiút nagyszerűen felnevelte, mindenre megtanította, de

semmiért sem szeretett volna családot alapítani. Egyszer egy hatalmas fára mászott fel, amelynek a legfelső ágáról a Nap és Hold lányának szerelmes énekét hallotta és abban a pillanatban beleszeretett, de leesett a fáról és majdnem meghalt. Saját vérében feküdt és kilátszottak a csontjai. Az oroszlán vadászat közben rátalál, de nem ölte meg, mert tisztelte a vadászt. Segíteni próbált, de kívánságát, hogy a Nap és a Hold lányát hívja oda hozzá, nem tudta teljesíteni. A sas is hasonlóképpen járt, de a béka tudta a titkot, hogyan tud a Nappal és a Holddal beszélni. Így is lett, a vízholdó csillagokkal feljutott az égboltra és megüzente a fiú kérését. A lány leszállt és megmentette a haldokló vadász életét és közösen éltek tovább a faluban.

„Vannak olyan dolgok, amikért nem kell tennünk semmit, és mégis megkapjuk, de ha már dolgozunk érte és megszeretnénk szerezni, akkor csak egyszerűen kicsúsziuk a kezeink közül.”

Nagyfi Tamás

VIDÁM PETEND, AVAGY HANGULATJELENTÉS KAPOLCS KÖZELÉBŐL

A Völgy hetedik napja igen vidáman telt, sok volt a látogató mindenhol. Nem volt ez másképp Vigántpetenden sem, ahol ma jártam először. A faluba érve egy nagy hangos, színes forgatagban találtam magam. Sütött a nap, sokan voltak, nevettek és költötték a pénzt a különböző bazárokbán és sátrakban. A gyerekek rohagáltak a falu utcáin, az új játékaikat próbálgatták, a felnőttek az árnyat adó fák alá húzódtak a hőség elől.

Vigántpetend egy igazán sokoldalú helyszíne a Művészetek Völgyének, hiszen itt tényleg minden megtalál-

ható. Jelen vannak a magyar, a keleti, az afrikai és a nyugati művészet képviselői. Ez azt jelenti, hogy Petenden olyan ruhát, olyan ételt és italt, olyan edényeket és olyan játékokat vehetsz, amelyet csak akarsz. Még keresni sem kell őket, mindenből van mindenhol.

A templomhoz érve hatalmas nyüzgést találtam, ugyanis ezzel szemben állították fel Petend legnagyobb sátrát. Itt szólt a leghangosabban a zene, és rengeteg volt az ember. A sör és bor is nagy mennyiségben fogyott, talán ez is hozzájárult a nagyszerű hangulathoz.

A templomtól továbbhaladva azt gondoltam, ennél nagyobb életet már nem találok, de tévedtem. Ugyanis az idén először megrendezett Afrika Völgy zsúfolásig tele volt emberekkel. Itt az eddigiéknél sokkal színesebb bódékat és embereket találtam. Ők nem söröztek vagy boroztak, hanem vízipipáztak, afrikai zenét hallgattak és mindeközben egy kényelmes függőágyban hintáztak.

Ha azonban kezdetét vette valamiféle program, az egész társaság egy emberként tódult a színpadok elé. Ezek a programok lehettek filmvetítések,

kézműves foglalkozások és természetesen koncertek. Mindez persze szigorúan Afrikáról szólt.

Bevallom, ahogy ott álltam egy ilyen udvar közepén, nagy kedvet éreztem, hogy kicsit körülnézzek. Első utam az egyik legfeltűnőbb bódéhoz vitt, ahol hamarosan beszélgetésbe elegyedtem az ott dolgozó két lánnyal. Tőlük megtudtam, hogy a mai napon voltak a legtöbben Petenden, de tőlük tudtam meg azt is, hogy itt minden eredeti afrikai.

A ruhák, papucsok, ékszerek, egyszerűen minden. Ezeket Ghánából importálják, és mind egyedi ritka darab. Persze mindehhez hozzátartoznak a magas árak is.

A vásárlástól kicsit fáradtan, de a többi emberhez hasonlóan, vidám hangulatban indultam el a Magtár felé. Már akkor a másnapi visszatérést terveztem.

Bakos Csenge „Manjari”

Fess egy pólót Afrikának!

A mai napon Kapolcs közelében, Vigántpetenden jártam. A különleges Afrika Völgybe igyekeztem, ugyanis már sok jót hallottam róla, de még nem sikerült eljutnom oda. Most végre szabadon választhattam programot, így egy pillanatot sem gondolkoztam azon, hova is akarok menni.

A foglalkozás, amit kiválasztottam, a délutáni pólófestés volt. Mindössze ennyit tudtam róla, de ez különösebben nem zavart, hiszen csak az volt a célom, hogy készíthessek valamit, itt a Völgyben, amit aztán hazavihetek magammal.

Felsétáltam a petendi főút végéig, ahol az Afrika Völgyet berendezték. Itt egy nagy udvart találtam, árnyas fákkal, függőágyakkal és színes bódékkal. Az udvar közepén pedig egy nagyobb csoport üldögélt, nevetgéltek, beszélgettek. Közelebb érve rögtön láttam, ide jöttem. A felnőttek és gyerekek a földön ültek, előttük nagy fehér pólók és színes filcek. A pólókra állatokat, feliratokat, nonfiguratív mintákat festettek. Mind-egyik egyedi és különleges volt.

Eleinte itt sem tolongtak az emberek, de az idő múlásával arányosan

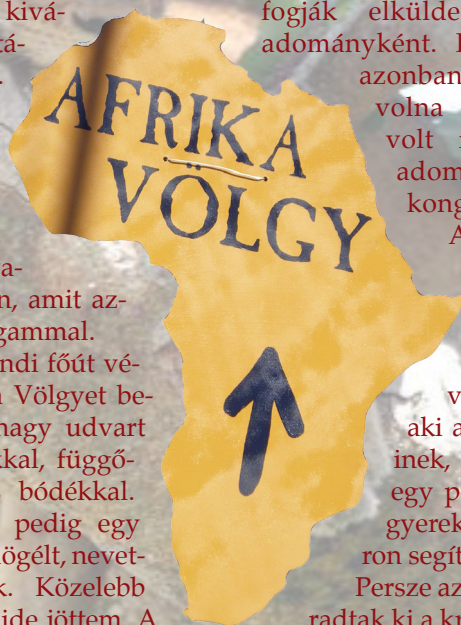
növekedett a pólófestők száma is. A kreatív foglalkozást egy kedves, fiatal nő tartotta, akitől megtudtam, hogy az itt készített pólókat a kongói gyerekeknek fogják elküldeni, adományként. Ha

azonban valaki meg szeretne volna tartani az alkotását, volt rá lehetősége. Csak adományoznia kellett a kongóiaknak 1200 Ft-ot.

A legtöbb pólót gyerekek festették, de egy percig sem nyafogtak, hogy meg akarják tartani őket. Sőt, volt olyan kisgyerek, aki azért hisztizett a szüleinek, hogy festhessen még egy pólót a szegény kongói gyerekeknek, mert mindenáron segíteni akart rajtuk.

Persze azért a felnőttek sem maradtak ki a kreatív játékból, csak hát a gyerekek nem hagyták őket kellően érvényesülni.

Mindezt látva nekem is kedvem támadt pólót festeni, így hamarosan én is az ő társaságukba tartoztam. Természetesen az általam készült póló meg sem áll Kongóig.

ÖSÖK HÁZA – BARANGOLÁS AZ ÖSI GYÓGYNÖVÉNYEK VILÁGÁBAN

Annyira megdöbbenő, hogy mennyi mindenre jó az a kis fű, amit az út mellől tudunk szedni. Mennyi problémánkat megoldhatja. Kiváló környezet volt egy biológiaórához az Ösök háza hangulatos, árnyas ligetje. Miközben beszélt az előadó, a háttérzajt a libák gágogása, a kakasok kukorékolása, a tyúkok kotkodácsolása, a kacsák hápogása és a pulykák kapirgálása adta.

Én is megjegyeztem pár praktikát, egy-kettő még biztos jól jöhet. De most essen pár szó a gyakoribb növényekről. Mert el sem tudnánk képzelni, hogy mikor végiggyalogolunk fájós lábunkkal a kertben, a gyógyírt éppen akkor lépjük át.

Kakukkfű:

A kakukkfűnek csak a levelét szedjük le, és abból főzzünk teát. A mentolos íz mellett még érezni fogjuk a rovarcsípések, a torokfájás, az étvágytalanság és az alacsony vérnyomás hiányát, persze csak ha előzőleg erre volt panaszunk. A kakukkfűvet májustól júliusig érdemes szedni. Amit fel kell használni, az a leveles-virágos hajtás.

Lestyan:

Gyökere, levele és magja mind fűszer. A levelét tehetjük salátákba, levesekbe. A magját érdemes kenyértésztába belegyúrni. Az enyhén savanyú éte-

lekbe rakjuk, hiszen kicsit fanyag. Egyiptomból származik. Hozzánk a rómaiak hozták be.

Bazsalikom:

A növények királyának is nevezték. Indiából származik, ahol nagyon fontos szerepe volt a fémelési szertartásnál. Állítólag harmozizálja a test és a lélek működését. Legtöbbször légúti megbetegedések ellen használták, mint például asztma, köhögés, megfázás. De rengeteg más betegséget is gyógyít. Jó bőrnugtatónak, lázcsillapítónak, fejfájás-csillapítónak.

Ahogy az előadó is mondta:

„Én úgy vallom, hogy a természettel kell együtt élni, az ember nem azért alakult ki, hogy tönkretegye a földet, hanem hogy a tápláléklánc egyik tagjaként tartsa fenn a természet egyensúlyát. Ha ezt betartjuk és jól bánunk a természettel, ő is jól fog bántani velünk.”

Deák Kristóf

Taliándörögdön lődörögni érdemes

Taliándörögd a legnagyobb falu az összes völgybeli közül. Körülbelül megegyező mennyiségű programmal és helyszínnel várják a látogatókat, mint Kapolcson. Most, hogy végre jó idő van újra, egyre több ember szál-lingózott az utcákba. Ilyen szempontból biztosan jobb, mint Kapolcs. Nincs annyi ember, nyugodtan el lehet férni az összes programot, nem kell tokolódni az utcákon.

Dörögdön vár minket az Éghajlat Fesztivál, ahol a szomszédos népek zenéit hallgathatjuk, a Lóter színpad, ahol a koncerteket élvezhetjük.

Megkérdeztem különböző típusú embereket Dörögdről.

Két körülbelül 30 éves férfi:

- *Most vagytok itt először?*

- Neeem, ide járunk mindennap. Imádjuk Szókét! Minden reggel felkelünk fél 8kor, csak hogy meghallgathassuk Szőke András osztályfőnöki óráját. A délutánunkat a Kúriában töltjük általában. Mindig vannak jó kis beszélgetések.

Három, kicsit hajléktalan kinézetű hippi sráctól is kérdezősködtem. Körülbelül 20 évesek voltak.

- *Ti mit szerettek Dörögdön?*

- Hát. Most őszintén? Bárhol lehet kan-nás bort kapni. És mindenhol „flash” koncertek vannak.

Egy nagyjából 60-70 éves helyi, öreg néninek is kikértem a véleményét.

- *Tetszett már lenni itt valami programon?*

- Csak az unokám miatt, lementem az Ovodakerembe.

Egy szép kis mese volt, meghallgattam. Aztán nekem ennyi elég volt. Különben sincs kedvem gyalogolni a rossz lábammal a programokra. Még az első néhány Művészetek Völgyén elmentem minden-hova, ahova akartam. De mostanra már meguntam, meg ugye múltétem...

Két völgymunkás kisserác így válaszolt mikor feltettem a kérdésem, Mit is szerettek ebben a faluban?

Ha épp nem itt örködünk, akkor mindig az óvodakeremben vagyunk. Mindig találunk velünk egy korúakat, akikkel játszhatunk. Csak az a baj, hogy a szüleik mindig elviszik őket egy fél óra után.

Remélem ez a kis csokrom mindenki érdeklődését felkeltette. Ha nem, akkor is érdemes megnézni, hiszen ott nem lehet unatkozni. Se éjjel, se nappal.

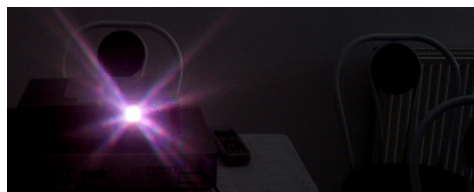
Deák Kristóf

Kőbánya Völgy

Monostorapáti Kőbánya testvérfaluja. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a Művészetek Völgyében Kőbánya polgármestere és a Szent László Gimnázium növendékei és tanárai egyaránt megfordulnak.

Mikor első nap Monostorapátiba látogattam, nem is gondoltam volna, hogy ennyire vendégszeretők az ottani emberek, főleg a lászlós diákokkal. Hiszen mindennap 14 órától a monostorapáti Művelődési házban a mi, pontosabban a Kőbányai Szent László Gimnázium tömegkommunikáció szakos tanulóinak munkáját tekinthetik meg az érdeklődők, egy sötét és titokzatos teremben. A fekete szobában csak egy projektor árválkodik, pár giccses plüss-székekkel. Ez az a hely, ahová mindenkinek érdemes betérni, aki szeretné megnézni a 10-11-12. évfolyamok munkáit. Az előadás több részből áll. Egyrészt a diákok etűdjeiből, saját

készítésű filmjeikből, másrészt az ATV-nek és a Zugló TV-nek készített összeállításokból. De akadnak elmúlt évek emlékezetes Völgyhíradói is. 14 óraker a terem még üres volt. A művház kertjében alig néhány ember sétált.

Majd sorra érkeztek a nézelődők. Fiatalok, házastársak egyaránt előfordultak a helyiségben, és mindenki bekapcsolódott a híradó nézésébe. Olyan érzésem támadt, mint amikor a nagypapák és apukák fél hét előtt öt perccel csendre intik a családot, és mozdulatlanul bámulják a TV-képernyőt. Majdnem ugyanez történt, csak a nagypapák helyett fiatalok kerítették be a termet. Nagyon jó érzés volt látni, hogy az emberek élvezik az előadást és néha nagy hahotába kezdenek egy-egy vicces jelenet láttán. Hiszen ezeket a filmeket mégiscsak a MI iskolánk diákjai készítették, nagy és lázas munkával.

A vetítés végére csak egy házaspár maradt, aki alig akart kijönni a teremből, legszívesebben végigültek volna még egy Völgyhíradót. – Pedig azt hittem, nem lesz itt senki sem! - mondta a mellettem ülő barátnőm.

Pedig csak mindent pozitívan kell néznünk, mert minden jó, ha a vége jó.

Pánczél Klaudia

Középfölde megszállottjai a Völgyben

Minden embernek szüksége van mesékre. Gyermeknek azért, hogy felkészüljenek a nagybetűsre, a felnőtteknek meg azért, hogy ne felejtsek el a gyermekkort. Örödi kör ez. Számátalan mese létezik a világon Grimmtől Harry Potteren át A gyűrűk uráig. Minden mesének van egy szerkezete, s majdnem mindnek ugyanaz vagy hasonló. A mesék általában erkölcsi tanulságokat tartalmaznak, amelyeket a felnőttek megértenek, a gyermekek megtanulnak...

Van a jó meg a rossz. A kicsi, a nagy, a három testvér, az üveghegyen túl... stb. Mind jellegzetes mesebeli fogalom, számkör. De mit tegyünk egy olyan nagy terjedelmű, fantasy beütésű mesével, mint amilyen A gyűrűk ura. Több kisebb kiegészítő kötet született hozzá, mint pl.: A Babó – más néven a Hobbit, amely azt meséli el, hogy Zsákos Bilbó hogyan szerzi meg a gyűrűt, s miként válik kalandorrá. Rengeteg oldal, fejezet, történet, szál, szereplő. Őszintén szólva én nem tudtam elolvasni, de a film az remek. Valószínűleg az, aki olvasta, nem így gondolja, de ez minden filmre vitt könyvvel így van. 1-0 az irodalom javára.

Aki szereti Tolkien műveit, feltétlenül látogasson el a Fesztivál által nyújtott programokra. Van itt Kéz-

műves Műhely, ahol tündemotívumot lehet tetováltatni kézre, lábra, akárhova... természetesen hennával. Délutánként érdekes beszélgetéseket tartanak, mint például: Fornost bukása – Dráma a nyugati dűnadán a birodalom végnapjairól, Mágia középföldén – Ismeretterjesztő előadás a rossz és a jó mágiáról és a varázslat szerepéről a tolkien mitológiában.

Miközben az előadást hallgattam, nemegyszer eszembe ötlött egy gondolat. De hisz ez csak egy író, és ezek csak a könyvei, egyszerű irodalom, sőt mi több, mese, soha nem is történt meg, mégis milyen nagy feneket kerítenek neki. Előadások tömkelege, többféle nyelv (tünde, ork, törpe) és ezeket valaki meg is tanulja! Egyszerűen fantasztikus, ahogyan egy külön világot hoznak létre. Káprázatos, ám veszélyes, a jelenben kell élni, biztos alapokra építeni, nem álmodozni, a levegőben röpködni!

Rapali
Vivien

Helyi hangulat

Perzselő napsütés, kihalt főút, ez jellemezte a Völgy hetedik napját, Monostorapátiban. Elvéve egy-egy ember állt az utcákon, lépett ki a közértből vagy éppen „ingyen taxit” fogott magának. A völgymunkások pihennek, hűsölnek az árnyékban. Talán a forróság miatt van ez az elneptelenedés, bár meglehet, hogy más miatt?!

Úgy érzem, utána kell járnom. Megállítottam néhány arra járó embert – leszögezném, nem volt könnyű dolgom. Egyrészt, mert az emberek félnek, nem igazán szeretnek nyilatkozni a médiának, utálnak fényképezkedni a „Szörnyen nézek ki!” vagy a „Hogy áll a hajam?”-ra hivatkozva. Másrészt alig fordult meg pár ember a kora délutáni órákban. Lehet, hogy rossz időpontot választottam? „Apátiban többnyire este indul be az élet – tudhattam meg egy arra járótól – itt van a PeCsa rockszínpada, a templomban is szokott lenni koncert, volt itt Varnus Xavér is, igen az nagyon jó volt...”

Találkoztam helyiekkel is, illetve helyesbíténék, egy helyi fiatal lánnyal és két barátjával, akiket vendégségbe hívtott. „Hát voltunk már Vigántpetenden, Kapolcson, Dörögdön...igen, igen, na-

gyon jó volt, nagyon élveztük...haléhet, majd jövőre is jövőnk...” – hangzott a nyalókával kísért válasz, mivel a lányok épp a közeli Coop boltból igyekeztek kifelé, sietve az árnyék felé.

Találkoztam két fiatal sráccal is, akik megjegyezték, hogy nekik is van sárga belépőkártyájuk – ők a völgymunkások voltak. Elmesélték, hogy mennyire nem tudnak viselkedni a völgylakók – ha jól sejtem, az esti koncertek után. A Magyar Tolkien Társaság programján volt szerencsém egy gyermeket megintertéjvolni. „Jó... a hinta, meg, hogy itt lehet játszani, meg rajzolni... meg nézni a harcosokat...” A kissrácnak nagyon tetszett.

A meleg, a néptelenség ellenére, este rengetegen lesznek a PeCsa színpadnál. Mivel augusztus 2-án az AB-CD és a Hobo Blues Band lép fel.

További programok apátiban: Völgyzugoly – Középfölde Fesztivál, Négy évszak – Bozsik Yvette Társulat, „Csillag-leső” – Planetárium és még sok-sok minden más...

Rapali Vivien

Az élet Monostorapátiban

Hol kihalt utcák, hol járókelők. Itt telt éttermek, ott kiürült kocsmák. Pár biciklis kerekedik hazafelé, néhány autókarakarán halad át néha Monostorapátin. Ez a kép fogadta a településre látogató embert csütörtök délután, mivel ebben a faluban van a Rock Színpad. Estére természetesen nagy a forgalom, de most még nyugalom volt.

Anyuka, nagymama, unoka vagy fiú - attól függ, melyik szemszögből nézzük – sétál együtt ráérősen a kora délutáni órákban, talán, hogy lejárják az ebédet, talán csak hogy szívjanak egy kis friss levegőt. Nem csak ők voltak így ezzel. Fialasszony babakocsit tolvá két kisgyerekével maga mellett szintén.

„A Jóska még mindig nem fizette ki a múltkori kölcsönt nekem, osz’ mit tudok vele csinálni?!“ – panaszkodott nagy hangon egy megtermett férfi, cigány családját befordítva a következő sarkon. A kisgyerekek anyjuk és nagyanyjuk mögött szétszéledve rohagáltak. Volt, hogy az úttesten is folytatták a fogócskát. Az úr ment elöl, mondta, ami az eszébe jutott, a többiek meg ballagtak utána.

Az éttermek majdnem tele voltak. Csak pár asztal volt szabad, ahonnan lehet, hogy néhány perccel azelőtt távoztak a vendégek.

Az egyik asztalnál ülő fiatal baráti társasággal éppen derűs beszélgetésbe elegyedett egy pincér. Néha-néha egy-egy biciklivel közlekedő idősebb néni vagy bácsi kerekedett hazafelé, hol a nemrég vásárolt bolti csomagjával, hol csak egymagában.

Egy kertes ház udvarában két férfi üldögélt a bejárathoz közel kényelmes székekben, fejük fölött napernyővel. A kert hátuljában jelentős sörfogyasztás kísértében, nagy jókedvvel, két barátjuk tüzet rakott a bográcsozáshoz, vagy szalonasütéshez.

„Csak este kilenckor kezdődik, de arra lesz, a focipálya mellett” – mondja el naponta nem egyszer egy diáklány, aki a Rock Színpad felé vezető út mellett lévő büfében kapott munkát a nyárra. Most ő is barátnőjével kártyázott a bárpulton, a csekély forgalom miatt.

Estére viszont több száz ember érkezett a koncertre. A fogyasztás megtörtént, a koncert végén megint kiürült a falu, és valószínűleg ugyanez lesz másnap is. Nappal nyugalom, este nyüzsgés. Így megy itt az élet.

Takács Bence

AC/DC helyett

AB/CD

Több mint ezer ember keze lendült a magasba, amikor a magyar Angus Young, Fángli Erik nyitódalként a „B” húron pengetni kezdte az AC/DC talán egyik legsikeresebb dalát, a Thunderstruck-ot. A hangulat valóban olyan volt, mint egy valódi AC/DC-koncerten. A rajongók az első pillanattól kezdve örjöngtek, rengeteg torok ordította a szöveget, és amint beindult valamelyik zeneszám, rövest ugrálni kezdtek, akik csak bírták.

A hangulatról nem lehet többet nyilatkozni annál, mint hogy végig fergeteges volt, olyan, amelyet a színpadról a művészek megteremtettek. Olyan

energia volt abban, amit csináltak, hogy még fáradtan is magával ragadta az embert. A másolás olyannyira pontos volt, hogy sokszor az ember tudatában nem is létezett AC/DC, csak AB/CD, aki kitalálta, és játssza ezeket a rock'n'roll számokat. De mikor véget ért valamely szám, és Kristó László beleordított a mikrofonba magyarul, visszacsöppengettünk a valóságba, ami semmivel sem volt szomorúbb, mint a villámokkal és kisördögökkel teli másik világ, ahonnan megérkeztünk. Sőt.

Ahangulatotugyan már nem lehetett fokozni, a banda mégis képes volt rá. Erik,

Angus módjára piros öltönyben, nyakkendőben, sapkában jött fel a színpadra. Young-módra ezeket

egy szám közepén le is dobálta magáról. Egy alsónemű és egy rövidnadrág maradt rajta.

Mint ismeretes, az ausztrál gitáros mindig olyan zászlót készített a fehérneműjére, mint amelyik országban éppen koncertezik az AC/DC. A rövidnadrágot letolta ezt nyilvánosan is megmutatja.

Mivel itt csak városokba utazgat a tribute banda, magyar gitárosunk a fenekét dobta ki a nadrágból. A hatás szórakoztató mókának hatott, és nem trágárságnak, vagy illetlen, közönséges önmutogatásnak. A vidámság moraja végigfutott a nézőseregen, aztán Fánglira visszakértül a gitár, és

ment tovább a mindent elsöprő ugrálás.

Magyarország – méltán mondhatjuk, hogy – legismertebb tribute zenekara, az AB/CD akárhova megy az országban, hatalmas sikert arat. Így ment ez eddig is, és valószínű, hogy fennállásuk végéig ez nem fog változni.

Takács Bence

Öcsi örömök

Öcs a legkisebb a Művészetek Völgye összes falva között. De mégsem elhanyagolható a jelenléte, mert érdekesebbnél érdekesebb programok várják az odalátogatókat, igaz, elég ritkán. De persze megesik egyszer-kétszer, hogy egy egész napot is el lehet tölteni ott, közben egy perct sem unatkozva.

Délelőtt értem a faluba, ahol igazából semmi élet nem volt. Egy-két falubéliült a kertjében, a kellemes napsütésben és várta, vagy éppen nem várta, hogy beindul-

jon az élet. Aki várta, az azért, hogy ő is elmehessen a programokra, aki meg nem várta, az meg azért, mert „kinek hiányzik az a sok hangos ember”. Megittam egy kávé a közeli kocsmában és egy fél óra múlva elkezdtem keresni a programhelyszíneken a látogatókat. Közben megérdeklődtem a völgy munkásoktól, akik öcsi származásúak voltak, hogy idén milyen Öcsön a Művészetek Völgye. Azt mondták, hogy nagyon szeretik, ha végre elkezdődik, és idén is nagyon várták, de valahogy mostanában elmaradnak a nagyon jó programok. Kevés ismert előadó megy Öcsre, és sokkal kevesebb a látogató, mint az évek során eddig. De mindegy,

mert így is sok jó program van a faluban, és még lehet bizakodni, hogy jövőre vagy utána még több lesz.

Ezek után elmentem egy fényképkiallításra, ami a falubeliek élményeit állította ki. Rengeteg kép volt az itt lakók fontos eseményeiről, örömeikről, bánatukról stb...

De itt sajnos nem volt senki, csak két helybéli gyerek játszott a kertben, ők viszont nem voltak túl kommunikatívak, így hát hagytam őket, hadd játszzanak tovább.

A Barlangmúzeum kertjében sokan voltak, akik nagyon jól érezték magukat Öcsön. Pont erre vágytak, hogy ne legyen tömeg az utcákon, leülhessenek egy kicsit úgy, hogy közben nincs a tízméteres környezetükben tizenöt lángosos, hanem csak nyugalom van és csend.

Ha pörgésre vágyunk, elmehetünk a Kőfejtőbe, ha pedig egy kis nyugalomra, akkor kiülhetünk az árokpartra meginni egy kis hideg vizet. Öcs hangulata olyan, amilyennek szeretnénk.

Márkus Vera

S a k k

Azt mondták, hogy a sakk olyan, mint az élet. Léphetsz jót, és léphetsz rosszat, de csak akkor nyerhetsz, ha szerencsés vagy, vagy ha jól megtanultál mindent.

Tulajdonképpen ez volt a témája a sakk-sétatérnek Ócsón, a katolikus templomban. A fekete és a fehér, a jó és a rossz ellentéte mindent meghatároz az ember életében. Mindennek és mindenkinek vannak ellentétei, erről szólt a kiállítás a sakkpályák mellett.

A képek, amik ki voltak állítva, egy nagy, függőlegesen felállított sakktáblán kétoldalúak voltak. Forgatni lehetett a fekete négyzeteket, amik mindegyikén egy-egy pár kép volt. Az egyik oldal volt a másik ellentéte. Bár szerintem nagyon nehéz volt felfogni, hogy mit is kell nézni az adott képen ahhoz, hogy megtaláljuk a másikon az ellentétet, de nagyon szépek voltak a képek, és annak ellenére, hogy nem értettem, így is nagyon tetszett ez a „játék”. Volt még a templomkertben egy hely, ahol könyveket lehetett olvasni, és egy olyan is, ahol kisgyerek-nagyságú bábukkal lehetett sakkot játszani. De ez még mind semmi ahhoz képest, ami a pajtában volt. Volt ott minden, ami a sakkhoz kell. Rengeteg tábla kőből, üvegből, fából, és mindenképp, amiből csak lehetett, bábuk a legkülönfélébb díszítéssel, sok-sok kényelmes szék,

asztal és számtalan újság, könyv, cikk a sakkozásról, annak szabályairól és történetéről. Minden délután sakkverseny van, aminek a főnyereménye egy-egy különleges sakktábla a fent említettek közül. De ha még ez sem lenne elég, lehet ingyen málnaszörpöt és kávé-t is kapni.

Vannak segítők is, akik mindent elmondanak részletesen mindenről, segítenek kitalálni, hogy mit is kell nézni az ellentéteket kifejező képpároknál. Amikor leülünk egy kicsit, rögtön a kezünkbe nyomnak egy bögre kávé-t. Segítenek sakkozni, és beszélgetnek is velünk. Jó kis unaloműzés mindenkinek, még annak is, aki nem szeret sakkozni.

Márkus Vera

Fintorok, és hangfalbúgás

Az öcsi Kőfejtőben tartott Mitsou-koncert után az ember két megállapíthatásra jutott. Az első, hogy Miczura Mónika isten áldotta hanggal rendelkezik, a második, hogy milyen különleges az orgánuma, legalább annyira hisztis is.

Pedig elképesztő karriert futott be máris, világszerte a legjobb cigány előadók között tartják számon. A szentesi Horváth Mihály Gimnáziumba járt, amikor tizenhét évesen Zsigó Jenő, az Ando Drom vezetője felfedezi, és a zenekarába invitálja. Ezután már minden ment, mint a karikacsapás, a zenekar bekerül a világ elit zenekarai közé, és Mitsou is a legjobbakkal tud együtt zenélni. Több mint száz albumon, színházi előadáson, és filmben hallhatjuk a hangját. Tehát a rendkívüli tehetség elvitathatatlan, mégis az öcsi Kőfejtőben megtartott koncert elég vegyes érzéseket hagyott bennem. A hangolás már a koncert elején eléggé elhúzódott, és a folyamatosan a hangmérnöknek jelző zenészekből látszott, hogy ezt az egész zenélés alatt nem érezték megoldottnak. Pedig szerintem nem volt

gond a hangzással (na de nem véletlen álltam én a színpad előtt, és ők a deszkákon), szegény hangmérnök mégis kikekedett szemekkel leste a zenészek, különösen Mitsou folyamatos kívánalmait. Nagyon kellemetlen volt látni a kiváló hangú énekesnő egy-egy, közel sem rejtettnek szánt fintorát. Pedig a közönségre semmi panasz nem lehetett, legfeljebb a zenészek enerváltságára. Természetes elvárás, hogy a hangmérnök remek hangzást adjon, a zenész kitegye a lelkét a színpadon, a közönség pedig mindezt tánccal, tapssal jutalmazza. Legalábbis ez él bennem, ha egy jól sikerült koncertre gondolok. No mindebből a tánc, és a taps valósult meg. Bocsánat a Mitsou-rajongóktól, jómagamat is annak tartom, azonban egy ilyen nagy kvalitású énekes, azt gondolom nem engedheti meg magának, hogy azoknak az embereknek csalódást okozzon kényességével, akik pénzt adnak a zenéjéért, és akik által ki lett emelve környezetéből. A tegnapi Palya Bea-koncert jár a fejemben. Vajon ennyit ér az igazi természetesség?

CZÉGÁNY PÁL

Varázslatos hetes

„A hetedik hónap hetedik hetének hetedik napján.” Bármilyen magyar népmese kezdődhet így, nem is ettől volt különleges a mai előadás, inkább az előadásmódjától: nem csak egyszerűen leültek a mesélők, hogy szórakoztassák azokat a gyerekeket, akik augusztus 2-án, 11 órára ellátogattak a pulai Aprókertbe. Hogy akkor mit csináltak? Bevonták a főleg ovisokból és kisiskolásokból álló közönséget is a mesébe, és együtt játszották el, amikor a királyfi lován vágat, amikor megverekedik a sárkányokkal, vagy amikor elnyeri méltó jutalmát. Minden gyerek lehetett királyfi – vagy királyné –, nem volt főszereplő, csak a mesélők és a gyerekek, akik így megismerhették egy régi, híres népmesét, aminek az egyik mesélő az „Égitest-szabadító” címet adta.

Ez a magyar népmese egy nagyon jelles darabja a magyar mesekincsnek. Ebben a Napot, a Holdat és a csillagokat bosszúból elrabolják az égről a sárkányok, amiért a király nem adta feleségül hozzájuk leányait. De aztán jön egy deli vitéz, egy királyfi, aki megfogadja, hogy visszaszerzi az ellopott égitesteket, és a

király megígéri, hogy ha sikerrel jár, övé lesz a legkisebb királyné keze és a fele királyság.

Az ilyen előadások arra valók, hogy ha a gyerekek szeretnék egy rögtönzött mesébe bekapcsolódni, tehát nem egy előre megírt szöveget előadni, és szeretnek akkor belépni a színdarabba, amikor ők akarnak, akkor erre lehetőségük legyen. Van olyan, amikor a sárkányokkal ki-ki a maga kedve szerint vívhat meg: ezek erőt, ügyességet próbáló népi játékok, köztük a kakasviadallal, a bothúzással és a láncszakító játékkal.

Idén sajnos csak egy mesenap volt, de az Aprókertben lesz még a gyerekek számára kiállítás, táncház, bábozás is. De ha ellátogatnak a kisgyerekes szülők 10 és 14 óra tájban a pulai Bártkertetbe – ott van az Aprókert is –, akkor sok érdekes programot találhatnak: például a gyerekek meglövegolhatnak egy hatalmas falovat a pulai játszótéren, vagy rossz idő esetén benn, a Faluházban.

Kiss Katalin

Pulán pihentem, avagy a „régí Völgy”

Pula az egyik legkésőbb csatlakozott tagja a Művészetek Völgyének, mégis talán ez a falu őrizte meg legjobban a fesztivál régi hangulatát. Üres kis utcái után meglepődve lépünk be egy kapun, mely fölött a Háború és Béke Vurstli felirat áll.

Az addig néptelen utcák helyén egyszer csak egy hatalmas tömeg tűnik fel. De nem a kapolcsi stílusú, lélektelen idehozott idegen árusokat láthatjuk, hanem igényesen, mégis a semmiből teremtett szórakozási lehetőséget nyújtó kis sátrakat. Rögtön szembetűnnek azok a furcsa hajlított vasak, amik körül rengeteg ember próbál ügyeskedni. Néha-néha egy öregember odasétál és elmutogatja a völgylátogatóknak, hogyan kell hasz-

nálni. Látogatókat írtam, mégis inkább falubelieket látni ezen szűk, utcahossznyi helyen. Persze feltűnnek külföldiek is és németül kiabálva biztatják egymást a csocsóban. De ez nem a rendes játék. Négy asztalt összetoltak és azon kellett végigvinni a labdát, s a lasztival meg-egyező színű kapuba berúgni.

Ha végigmegyünk az utcácskán, egy kies útra érünk, ahol csak elvéve közlekedik bármiféle jármű. Továbbmenvén is ugyanazzal a néptelen hangulattal találkozunk, mint a legtöbb ilyen faluban. S mivelhogy nincsen itt semmi, egyszerűen visszatérünk az emberekkel telt vurstliba és megkérdezem az ott tartózkodókat, hogy mit gondolnak a Völgyről.

- Én szeretek itt lenni és nagyon tetszenek ezek a vasjátékok - kis szünet. - Csak nem tudom, hogy kell használni őket... - mondja nevetve az egyik idelátogató. Persze van, aki Kapolcs forgatagát részesíti előnyben és ott is hagyja a bulit, de a legtöbben egyetértenek abban, hogy jó látni egy olyan falut, amit nem leptek még el a vásárosok.

Ha valaki igazán meg akarja tapasztalni a Művészetek Völgyének régi természetes hangulatát, akkor a legjobb, ha ellátogat ebbe a kicsiny faluba. Ajánlom, próbáljatok ki minden egyes játékot.

Nyíri Beáta

Recycle a játékvilágban

Manapság a képzeletünket leköti egyetlen baba egyetlen funkcióval vagy különleges képességgel. Itt az idő, hogy a szita kosárrá, a régi ágy egy új játékká, a bicikli pedig madárrá változzon.

Ilyen régiből átalakított tárgyakkal találkozhatunk Pulán a Templom utcában, ahol a Háború és Béke Vurstliát tartják. Az utca végig színes és nagyon furcsa játékoknak kikiáltott hajlított vasakkal van tele. Mikor először odamegyek az egyik játékhoz, azt sem tudom, mit kezdjek vele. De jön is már a felmentő sereg egy idős, szakállas bácsi képében. Lassan megértem a mutogatásából, hogyan is kell bánni ezekkel a szerkenyűkkel, hogy kicsikarjunk belőlük valami szórakoztató képességet. Persze a dolog korántsem ilyen egyszerű, hisz a magyarázatnak nyelvi akadályai is vannak. A bácsi nem magyar származású.

A játékok ötlete és a kivitelezése mind a „Guixot de 8” csoportnak köszönhető. Ez a katalán vállalat körbeutazza a világot egy furgonra való ócskavassal és játékokká változtatja minden egyes meglátogatott város terén. Az ócskavas

válogatása, vágása és hegesztése mind Joan Rovira műve.

A csapatukat Tonában (Katalónia, Spanyolország) találhatjuk és itt vehetjük meg a megtetszett tárgyakat. Ebben a városban tanulták meg, hogy hogyan építsenek új és szellemes játékokat szintre a semmiből.

Hogy miért csinálják ezt? Először is úgy gondolják, a boltokban lévő játékok nem tökéletesek és sok tárgyat még csak képzeletben sem közelítenek meg ilyen szemszögből. Szerintük minden eszköznek hosszabb élete van, mint amit eredetileg szántak neki és a feltalálás számukra a világ egyik legjobb szórakozása.

Az utcában lévő tárgyak egytől egyig ügyességi játékok, melyeknek feladatait nem is olyan könnyű véghezvinni. Sok embernek okozott problémát például beledugni egy csövet egy üres rúdba, persze fordított tükrön keresztül.

Ha próbára szeretnéd tenni a képességeid és ügyességed, akkor tölts el egy laza délutánt a Templom udvar vurstlijában.

Nyíri Beáta

Hangulatjelentés Puláról

Bár Horvátországban is van egy Pula nevű város, én most nem erről fogok írni. A Balaton-felvidéken levő kis magyar faluban, a Művészetek Völgyének 230 fős községében idén is összegyűltek az emberek, hogy – ha csak pár nap erejéig is – benépesítsék Pula utcáit.

A meleg ellenére a mai napon is rengetegen voltak a Templom utcában, a pulai rendezvények központjában. Itt rendezték meg a Háború és Béke nevű vurstlit. E körül forogtak főleg az események: felolvasások, rögtönzött színelőadások – amikkel néhány szépirodalmi regényt „reklámoztak” -, és persze a Guixot-játékok, amik megalapozták a hangulatot.

Gyerekek és felnőttek egyaránt szórakoztatták magukat az ócska csövekből, kerekekből, golyósisokból, biciklikormányokból, és a jó ég tudja még mikből összerakott játékokkal.

„Családosoknak ajánlanám a helyet, akik gyerekekkel tudnak jönni, és több szabadidejük van a kelleténél” – ezt

egy apuka mondta, aki most látogatott le először családotul a Völgybe. A felesége már tavaly is lenn volt, és most lehozták hároméves kislányukat is. „Nagyon jópofa, hangulatos ez a hely” – folytatta.

„Bárki jöhet ide, aki egy kicsit nyitottabb a világra” – ezt már egy fiatal hölgy mondta, aki párjával érkezett Pulába. Egyébként ők a felolvasásra jöttek, amit a Templomban rendeztek meg, azzal a céllal, hogy közelebb hozzák a könyveket hozzánk; ha nem is vagyunk hajlandók elolvasni egy könyvet, legalább meghallgathatunk pár fejezetet – mondjuk a Háború és békéből.

Bár Kapolcson vagy Taliándörögdön sokkal nagyobb az élet, mint Pulán, de van, aki inkább a csöndesebb helyeket szereti. Itt még megtalálhatjuk a Művészetek Völgyének régi hangulatát: ilyen lehetett tizenkilenc évvel ezelőtt, amikor még nem voltak tele a falvak autókkal, standokkal. Itt csak egyvalami számít: hogy megismertessék a VölgyLátogatókat a művészetekkel.

KISS KATALIN

Kisebb tömeg gyűlt össze a Kinizsi-vár udvarán, mikor megérkeztem és kérdezősködni kezdtem a programról. Mindenhonnan olasz szavakat hallottam. Kezdtém kétségbeesni, mivel hiába tanulok olaszul, azért interjút készíteni még nem tudok. Szerencsére akadt segítségem egy tolmács személyében.

Még mielőtt elkezdődött volna a műsor, a lépcsőn üldögéltem. Mellettem olaszok kuporogtak a földön, és vidáman beszélgettek arról, hogy milyen szép is ez az ország. Dicsérték a várat, a kedves embereket és a számukra különleges magyar kultúrát.

A tolmács, aki az udvar egyik szegletében beszélgetett az olasz különítménnyel, szívesen segített nekem. A műsor elején tartott bevezető nagyon sok információval szolgált. Megtudtam például, hogy a Zampognaro Lagaro zenekar csak néhány, mostanában tartandó koncertre állt össze, és hogy Észak-Olaszországból, Trentino tartományból érkeztek Magyarországra. Elsősorban hagyományos olasz zenét játszanak, és néha más

európai népek tánczenéi is bekerülnek a műsorba. Táncozókat visznek magukkal fellépéseikre, hogy tánczással teremtessenek mediterrán hangulatot minden vidéken, ahol járnak. A céljuk az, hogy minél több embert szórakoztassanak, és hogy egyre több embert vonjanak be az élet ezen örömeinek, a zenének és a táncnak az élvezetébe. Érdekes módon az olaszokat sosem látjuk szomorúnak, mindig sugárik belőlük a vidámság és a határtalan életöröm. Talán a mediterrán éghajlat teszi, talán nem, de mégis mindenképpen a világ egyik legboldogabb népéről van szó. Sok köztük a zenész, és a szép ember. Hiszen, mint mondják: aki zenél, nem lehet csúnya.

Én magam sajnos nem tanultam túl sokat a mai táncból és zenéből. Inkább az olyan általános érvényű dolgokat erősítette fel bennem - és szerintem mindenkiben -, mint a vidámság és a jó hangulat. Habár nem tartott sokáig a koncert, mindössze egyórás volt, az olaszok egy kis vidámságot és mediterrán napfényt csempészték a szélfúttá nagyvázsonyi vár komor tornyai közé.

Kovács Janka

A Völgy tornácán

Mikor megérkeztem Nagyvázsonyba, üresen tátongó utcák, vendég nélküli éttermek látványa tárult a szemem elé. Hogy lehet, hogy senki nincsen itt?

Gyalogoltam egy darabig, míg végül meg nem pillantottam egy embert. Majd még egyet. Nem sok idő telt el, és csak gyűltek, gyűltek, én pedig kezdtem azt érezni: nemhiába jöttem ide.

A falu bejáratánál található 20 Café nevű étterem mellől indultam el egyre feljebb. A falu központjába vezető úton ismét kihaltság fogadott. Az előbb feltett kérdésemet újra és újra elismételtem, de most válaszul nem embertömeget, hanem kongó ürességet kaptam. Na még ilyet! – gondoltam. Lehet, nem is kellett volna feljönnöm, hisz senki nincs itt. De ha már megtettem ezt az utat, megkérdeztem néhány völgymunkást, vannak -e most

programok a Kinizsi-várban. Sajnos előadásokról nem tudtak, de azt mondták, egészen sok embert láttak arrafelé menni, így hát mégiscsak történhet ott valami. Útközben vidáman csevegő olaszokkal találkoztam, akik arra a kérdésemre, hogy hogyan érzik magukat itt, Nagyvázsonyban, csak egy hanyagul odavetett: molto bene-t

(nagyon jól) válaszoltak. A vár felé vezető úton sajnos már nem találkoztam több emberrel, így kezdtem újra megijedni, ám vázsonyi túráim úticéljához közeledvén ismét sok nézelődőbe botlottam.

Nagyon jó hangulat fogadott. A langallót, vagyis kenyérlángost árusító bódénál hosszú sor állt, a mellette levő pólóárusnál úgyszintén. Úgy tűnik Nagyvázsony igen-

csak megnyerhette az emberek tetszését, mert mindenki „Völgytornác” feliratú ruhákat és táskákat vásárolt. A vár melletti templom mögött elterülő réten kisfiúk harcoltak a várjátékokat

tartó fiatalokkal, a kislányok a fűben ülve biztatták őket, míg a szülők lelkesen kattintgattak fényképezőgépeikkel.

Az általam megkérdezett emberek nagy része jól érzi magát Nagyvázsonyban, és elégedettek a programokkal, amiket a Völgy kínál nekik. Sokan neheztelnek azonban a szervezőkre, a jobbnál jobb programok elmaradása

miatt, a rutinos völgyjárók pedig azt hangoztatják: tavaly bizony jobb volt! Lehet így van, lehet nem, mindenesetre a közhely így bölcselkedik: semmi sem lehet tökéletes...

Kovács Janka

Nagyvázsonyban jártam

Céltalanul sétálgattam Nagyvázsony utcáin, a Kinizsi-várnál jártam éppen, mikor találkoztam egy úriemberrel. Kapva az alkalmon megkérdeztem tőle, hogy tetszik neki a Művészetek Völgye és Nagyvázsony. Elmondta, hogy ő nem igazán szereti, erre én azt feleltem, hogy miért nem, vannak jó koncertek. Azt mondta, nem szereti a koncerteket, de legalább sok a fiatal. Hát úgy kell neked, gondoltam. Aztán jöttek a batátaí és ők is hasonló véleményen voltak. Igazán nem értem, miért gondolták így.

Mentem tovább, mikor megpillantottam egy nagy sárga kastélyt. Gondoltam, bemegyek, végtére is életemben először vagyok Nagyvázsony szívében. Besétáltam az impozáns udvarba és megpillantottam néhány fekete ruhás, szimpatikus embert. Odamentem hozzájuk, és megtudtam, hogy Nox-koncert lesz, és ők felelnek a technikáért. Meghívtak egy üdítőre, és elkezdtünk beszélgetni. Megkérdeztem tőlük, hogy nekik hogy tetszik Nagyvázsony, de azt mondták, ők folyamatosan dolgoznak, így nem tudtak benézni a Művészetek

Völgyébe. Nagyon jól el lehetett velük beszélgetni, pedig csak alig pár órára ismerkedtünk meg egymással. Felajánlották, hogy a WC-s néaninek is azt mondják, hogy stábtag vagyok, így fizetés nélkül be tudok menni a mosdóba. Kedves gesztus volt tőlük. Körbevezettek engem a koncerthelyen, megmutatták, mi található a színpad mögött, hogyan zajlanak az előkészületek, elmondták, hogy mindenki nagyon fáradt és sokat dolgoznak. Egyébként Fehérvárról jöttek, és nemcsak a Nox, hanem más zenekarok fellépését is elvállalják, mint például a Hooligans-ét. De mennek a Sziget Fesztiválra is, színpadokat, lámpákat felállítani.

Szó, ami szó, a Művészetek Völgye, még ha nem is szeretjük a koncerteket, vagy csak dolgozni megyünk le, akkor is egy dologra biztosan jó: kiválóan lehet ismerkedni.

Keller Zsuzsanna

Koncert a Kinizsi-várban

A Kinizsi-vár csupasz kőfalai a tizenötödik század óta tornyosulnak a magasba a hegyoldalon, és büszkén hirdeti múltját, nem hiába, hiszen maga Kinizsi Pál lakott benne, és halála után sem hagyta el várát: földi maradványai ott pihennek kápolnájában. A várat Mátyás királyunk adta neki, de főleg Kinizsi felesége lakott benne, nem pedig védelmi célt szolgált.

2007-ben, a XXI. század elején azonban az Ifjúsági Fúvós Zenekar reneszánsz koncertjének adott otthon. Nagyvázsónyiak kivételével mindenkinek meg kellett mutatnia a napijegyét, hogy bemehessen a várba, bár a jegyszedő fiú azt mondta nekem, hogy a vár már nem tartozik a Művészetek Völgyéhez. A koncert késett tíz percet, így 18:10-kor kezdték el a bő félórás zenés előadást. A zenekar fúvósokból állt, így nem is csodálkoztam, hogy mikor bementem, fuvalával, furulyával és trombitával vártak minket, de azért volt benne egy kis dob is.

Számomra egy ilyen előadás nem jelent túl sokat, sőt, én nem szeretem. De a várban a közönségnek biztosan tetszhetett, ugyanis minden egyes dal dörgő tapssal zárult. Azért az látszott a zenekar tagjain, hogy nagy lelkesedéssel és nagy odafigyeléssel játszanak fényes és csillogó hangszereiken. Ezt még én is tudtam értékelni. A zenekar tagjai igen különbözőek voltak; majdnem felnőtt nőtől az alsó osztályos kisfiúig minden korosztály megtalálható volt benne, de a karmester egy idősebb úriember volt, a tanáruk.

A koncert előtt kicsit körülnéztem a várban. Huszonkilenc méter magas lakótornya csúcsosodik az ég felé, kőfalai néhány helyen már leomlottak, de a vizesárokban még mindig csorog a tiszta víz, a vár tetején még mindig ott lobog a magyar zászló. Jómagam igazán szeretem a várakat, hisz a régmúlt titkait regélik el nekünk, és jó néhányuknak fontos szerepe volt az ország védelmében is az ellenséggel szemben.

Keller Zsuzsanna

IMPRESSZUM

Főszerkesztők:

Papp László
Ress Tünde
Szabados Péter

Korrektor:

Szilvásy György Péter

Képszerkesztő:

Klacsán Margó

A cikkeket írták, szerkesztették és a fotókat készítették:

Bakos Csenge
Czégány Pál
Deák Kristóf
Jack János
Kárpáti Viktória
Keller Zsuzsanna
Kiss Katalin
Kovács Janka
Márkus Veronika
Nagy Klaudia
Nagyfi Tamás
Nyíri Beáta
Ördög Zsófia
Pánczél Klaudia
Pintér Edina
Porcsalmy Anna
Rapali Vivien
Takács Bence